

HỒI 82

VIỀNG HOÀNG GIA TRANG

Chị! Chị đã vì em mà không kể đến sanh tử ơn ấy dẫn đến chết em vẫn không bao giờ quên được.

Mộ Dung Đại trù mền nói:

- Em! Em đã nhớ lấy điều ấy thì cũng đủ làm cho chị thỏa mãn rồi, khỏi cần ân nghĩa.

- Điều gì vậy? Xin chị cho biết.

- Một điều là chị yêu em.

Hoàng Thượng Chí giật mình, nhớ lại hôm trước chàng đã không cầm được lòng ôm bà ta vào lòng, nếu không có Dư Bình Nam đến thì chàng đã làm điều bậy, chàng thâm nghĩ:

- Nếu ta ở lại đây chắc không cầm lòng được trước cặp mắt quyến rũ của bà ta. Ta sẽ lỗi đạo với Đông Phương Huệ và Ngô Tiểu My. Hơn nữa không làm sao thi hành được công việc mà Thất Hồn Nhân đã giao phó.

Bao nhiêu ý nghĩ ấy quay cuồng trong đầu óc chàng. Tiếp đó một thâm thù lại chồn vờn trước mắt. Bất giác làm cho chàng thốt lên một tiếng: “Không”.

Mộ Dung Đại mặt buồn rười rượi hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoàng Thượng Chí không đáp nói lảng sang chuyện khác:

- Chị! Trời đã sáng rồi.

Mộ Dung Đại từ từ ngẩng đầu lên, quay về hướng đông, chậm chạp nói:

- Phải! Nhưng em định làm gì?

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Chúng ta đi thôi.

- Đi à?

- Phải?

- Nhưng còn những tử thi trong nhà?

- Tôi đã dọn dẹp xong.

Mộ Dung Đại đưa mắt chăm chăm nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí trù mẩn hỏi:

- Đi liền bây giờ?

Trong tiếng nói hàm chứa van nài, đôi mắt đầy quyến rũ, làm cho Hoàng Thượng Chí phải quay mặt hướng khác. Một lúc lâu chàng mới nói ra lời:

- Phải!

- Nhưng em định đi đâu?

- Đến tìm Quỉ Bảo Chủ Nhân.

Mộ Dung Đại đôi mắt phượng xoe tròn hỏi:

- Đến Quỉ Bảo?

- Phải! Nhưng tại sao chị ngạc nhiên?

Mộ Dung Đại không đáp, hỏi vội:

- Đến đó để làm gì?

- Báo thù!

Bà hoảng hốt một lần nữa, hỏi:

- Em và Quỉ Bảo Chủ Nhân có thù với nhau?

- Phải! Một mối thù bất cộng đày thiên.

Mộ Dung Đại chậm rãi nói:

- Côn Thế Ma Vương cùng Âm Sát Mạc Tú Anh vào Quỉ Bảo cứu Cao Sĩ Kỳ. Tuy họ là những cao thủ võ lâm. Nhưng rốt cuộc Mạc Tú Anh cũng bị nhốt trong đó. Chỉ có Côn Thế Ma Vương thoát được nhưng phải mất một số công lực khá nhiều.

Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng, nói:

- Tôi là Hoàng Thượng Chí mỗi khi quyết định điều gì thì dầu trước mặt ngàn binh vạn tướng, hoặc gươm đao kề cổ cũng không sờn lòng. Xin chị đừng cản trở công việc làm của tôi.

- Em đừng nghi oan cho chị! Chị muốn trước khi bước chân vào chỗ nguy hiểm em phải thận trọng.

- Cảm ơn chị đã có lòng lo lắng đến tôi. Nhưng theo tôi nghĩ thì không có gì đáng lo lắng.

Chẳng biết Mộ Dung Đại nghĩ gì mà ấp úng mãi một lúc lâu mới thốt ra mấy tiếng:

- Nếu cần chị giúp em một tay trông việc báo thù này.

Hoàng Thượng Chí cảm động nói:

- Không thể được.

- Tại sao không được?

- Tôi không muốn nhờ ai báo thù này. Chỉ muốn tự tay mình báo thù mà thôi.

- Em không cần chị giúp, nhưng chị muốn theo em để được gần gũi...

Mộ Dung Đại đã đến lúc quá si tình không còn biết e thẹn nữa, làm cho Hoàng Thượng Chí không muốn nhìn vào mặt bà ta. Chàng quay mặt gần từng tiếng:

- Không thể được!

Mộ Dung Đại mặt buồn rười rượi, nói trong hơi thở:

- Em! Tại sao em lại cự tuyệt?

Câu nói chứa đầy tình cảm, làm cho tim Hoàng Thượng Chí đập mạnh, muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Chàng cảm thấy như có vật gì chặn ở cổ nghẹn ngào cúi mặt làm thinh.

Mộ Dung Đại biết không thể nào chiếm được lòng Hoàng Thượng Chí, thở dài tỏ vẻ thất vọng nói:

- Em! Em nói với chị là em đã có vị hôn thê. Còn chị tuổi đã cao. Vậy em có thể kêu chị bằng tỷ tỷ được không?

Hoàng Thượng Chí biết không đủ can đảm từ chối nữa, chậm rãi nói:

- Tỷ tỷ! Xin tỷ tỷ tha thứ cho tôi. Giờ đây tôi phải đi báo thù, không ở lại hầu chuyện với chị được.

Mặt buồn rười rượi, bà ta nói:

- Em có thể cho chị biết hôm nào chúng ta gặp lại?

- Điều này rất khó. Nếu tôi còn sống, thì tôi chắc cũng có ngày còn gặp.

- Như vậy chị đã thỏa mãn rồi. Vậy em hãy đi đi kéo trễ.

- Tỷ tỷ...

Chàng muốn nói điều gì, nhưng chẳng biết nghĩ sao lại thôi, chỉ cúi đầu bái biệt rồi quay chạy như tên bắn.

Vừa chạy được vài bước, đằng sau một tiếng thở dài vọng đến. Đó là tiếng thở dài của Mộ Dung Đại.

Không muốn nghe những lời quyến rũ và cố đánh tan mọi ý nghĩ về bà ta, Hoàng Thượng Chí cố sức chạy thật nhanh không kể đến gai góc hoặc hầm hồ gì cả.

Bỗng chàng nhớ đến lúc chàng đang nói chuyện với Mộ Dung Đại, thì có người liệng giấy vào cảnh cáo chàng nên chàng lấy mảnh giấy ấy ra xem và thầm nghĩ:

- Nét chữ này là của một người đàn bà. Nhưng lúc ấy ta bị thương nằm dưới đất không thấy đã đành. Còn Mộ Dung Đại đứng đấy tại sao không phát giác được người ấy. Nếu người ấy không phải là kẻ vô hình, tại sao lại hành động được như thế.

Chàng nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc không tìm ra gì cả. Bất giác chàng phát ra một tiếng cười, rồi tiếp tục cuộc hành trình.

Trời lúc này đã sáng rõ, nhưng không thấy mặt trời, vì mây đen phủ kín.

Chạy một lúc lâu nữa, Hoàng Thượng Chí mới dừng chân quay đầu lại. Bấy giờ chàng đã đi xa trên hai trăm dặm.

Bỗng một luồng gió thổi đến lạnh thấu xương. Tiếp đến những tiếng sấm sét nổ vang và mây đen từ bốn phía kéo đến phủ kín cả vòm trời.

Hoàng Thượng Chí lẩm bẩm:

- Trời đã sắp đổ mưa, ta phải về đâu?

Chàng đưa mắt nhìn bốn phía, nhưng không thấy làng mạc, hoặc một ngôi cổ miếu nào cả. Chàng tiếp tục đi như bay trời mịt mù, từng cơn gió lốc ào ào thổi đến. Mưa bắt đầu rơi nặng hạt.

Giọt mưa tạt như nước đổ ào đến.

Hoàng Thượng Chí chạy giữa trận mưa, quần áo ướt đầm.

Mưa càng lúc càng to, gió tạt vào mặt làm cho chàng không còn thấy đường đi nữa.

Bỗng cảm thấy dưới chân đạp nhoi như chạm vật gì, dừng lại đưa tay lau nước trên mặt, trở mắt nhìn xuống thì thấy một gò má, xương người trắng xóa chàng đỡ người ra một lúc lâu mới lẩm bẩm:

- Mấy năm về trước cũng vào một đêm mưa to gió lớn, ta công sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông đang bị thương trầm trọng chạy qua gò mả này, tìm đến Hoàng Gia Trang rồi tiếp đến sư thúc ta chết.

Bao nhiêu thảm cảnh ấy, hiện ra trước mặt làm cho chàng xúc động, hai hàng nước mắt trào ra trộn lẫn với nước mưa chảy xuống hai gò má, chàng đứng chờ người ra như một pho tượng gỗ.

Bốn bề lặng lẽ hoang vu!

Bỗng chàng hét lên một tiếng chát chúa tung mình chạy đi như tên bắn.

Vào lúc hoàng hôn, mưa tạnh, trời quang đãng, thì chàng đã đến phế trang.

Đây là nơi chôn nhau cắt rốn của chàng.

Rào giậu xiêu vẹo, cỏ mọc đến bụng! Cảnh vật quá thế lương! Tiếng côn trùng kêu rí rả hòa lẫn tiếng chim lạc đàn gọi bạn, càng làm cho phế trang hoang lạnh.

Hai dòng lệ tự nhiên trào ra. Chàng không buồn lau nước mắt, cúi thủi vạch cỏ đi vào cổng.

Đây đó rải rác vài bộ xương mục nằm lẫn trong đám cỏ. Chàng xúc động hai chân nặng trĩu, bước đi loạng choạng như muốn ngã.

Đó là những thân nhân của chàng đã bị người ta giết chết bỏ thây lâu ngày thịt rã chỉ còn có bộ xương tàn.

Chàng bước vào cửa, rón rén vào hậu đường.

Nhưng cây cột mối ăn chỉ còn vỏ ngoài. Mái sụp, tường xiêu. Những chiếc cửa sổ mục nát, chỉ còn để lại những lỗ trống đen ngòm. Nền nhà cỏ mọc đầy, xung quanh bức tường nhện giăng đầy đặc bàn thờ, chim chóc làm tổ. Thật là cảnh điêu hiu.

Trong cảnh hoang vắng lạnh lùng, bỗng nghe phòng bên cạnh có tiếng khóc bi ai nổi lên, làm cho chàng giật mình đánh thót một cái:

- Chẳng lẽ những hồn oan hiện về than khóc?

Trừ Hoàng Thượng Chí và mẹ chàng là Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh đi tái giá, thì tất cả gia đình và thân quyến chàng đều bị chết oan, không còn một người nào. Như thế ai lại dám đến đây khóc cho những hồn oan bạc mệnh này?

Tiếng khóc mỗi lúc một to và thê thảm hơn. Tiếng khóc của đàn bà!

Hoàng Thượng Chí không nhịn được tách tờ mồ vôi vãi đi đến phòng đó.

Chàng vừa bước chân đến cửa, thì tiếng khóc bỗng im bật, làm cho chàng lạnh cả người.

Là hồn oan chẳng.

Chàng bậm môi bước vào trong quan sát.

Đôi mắt chàng vừa chạm phải hai bộ xương khô nằm bên nhau, bỗng chàng hét lên một tiếng, không còn sợ sệt gì nữa, chàng đến quì kế hai bộ xương khóc suốt mướt.

Đó là bộ xương của Phụ thân và sư thúc chàng.

Khóc một lúc lâu, tiếng khóc đã tắt lặn! Và không còn nghe tiếng khóc của chàng nữa.

Bốn bề trở lại chìm trong lặng lẽ! Qua một lúc, chàng ngẩng đầu lên! Trước mặt chàng hình như có một bóng người thoáng qua. Chàng giật mình nói trong hơi thở:

- Ai đó? Người hay ma!

Một giọng nói hiền hậu đáp lại:

- Con! Ta đây mà!

Tiếng nói chưa dứt, một người đàn bà bịt mặt từ từ hiện đến trước mặt Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí rú lên một tiếng ngạc nhiên hỏi:

- Tiền bối! Tiền bối!

Người đàn bà này chính là Thất Hồn Nhân, người đã từng giúp Hoàng Thượng Chí trong nguy biến.

Thất Hồn Nhân cất giọng đau khổ nói:

- Con! Tại sao con đến đây vào lúc này?

Hoàng Thượng Chí không đáp, hỏi lại:

- Tiếng khóc lúc này có phải của tiền bối phát ra không?

- Phải.

- Tiền bối vào nơi hoang phế này để làm gì?

- Không thể giải thích được. Nhưng đại khái là ta đến đây để tưởng niệm những người bạc số!

Hoàng Thượng Chí lòng rối như tơ vò mắt chăm chăm nhìn vào Thất Hồn Nhân hỏi:

- Tiền bối cùng Hoàng Gia Trang này có liên hệ gì sao?
- Đừng hỏi dông dài, ngày sau người sẽ rõ.

Hoàng Thượng Chí nhìn hai bộ xương nghẹn ngào hỏi Thất Hồn Nhân:

- Tiền bối có biết hai bộ xương này của ai không?
- Ta chỉ biết di cốt của sư thúc con là Độc Long Thủ Trương Thông thôi.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên, trở mắt nhìn thẳng vào mặt Thất Hồn Nhân một lúc lâu, trầm nghĩ:

- Trước đây bà có nhiều hành động tỏ ra bà hiểu rõ thân thế của sư thúc ta. Hôm nay bà lại đến đây hành động như vậy, thế mà ta đã hết lòng cầu khẩn bà kể lại lai lịch của sư thúc ra bà lại từ chối. Thật khó hiểu!

Hoàng Thượng Chí biết dù có hỏi cách nào bà ta cũng không nói. Nhưng chàng cũng không thể nín được, nên bước tới hai bước hỏi:

- Văn bối thật không sao hiểu được hành động của tiền bối.
- Con! Việc này ta không thể nào nói được.

Nhưng ta tin chắc công việc ấy sẽ cởi mở không lâu! Con đừng hỏi nữa.

- Văn bối trong lòng thắc mắc đã mấy năm nay. Nếu không phải là điều quan trọng. Xin tiền bối giải thích cho.

- Ta chỉ có thể nói ra được những gì đáng nói.
- Tại sao sư thúc văn bối tự vận, mà lúc sắp chết cấm văn bối không được báo thù.

Thất Hồn Nhân buồn bã nói:

- Sư thúc của con hành động rất đúng, nhưng...
- Nhưng sao? Xin tiền bối nói tiếp.
- Vì ông chết một cách thảm thương, oan ức.
- Tại sao lại phải chịu chết oan ức?
- Nếu nói cho con biết thì vong hồn của sư thúc con sẽ không được thỏa mãn.
- Tại sao vậy? Mong tiền bối vì văn bối mà nói rõ nguyên do.

Thất Hồn Nhân lòng cảm động, không nỡ từ chối, nên nói một cách mơ hồ:

- Con! Thực ra cái chết của sư thúc con là bị mắc mưu kẻ địch. Nhưng cũng là nghiêm luật sư môn.

Hoàng Thượng Chí không hiểu gì cả, trở mắt chăm chăm nhìn Thất Hôn Nhân, nói:

- Nhưng sư thúc vẫn bối thuộc môn phái nào? Ở đâu?
- Như thế ta đã quá lời rồi. Điều này về sau con sẽ rõ, đừng hỏi nữa.
- Nhưng tại sao lúc chết lại không cho chôn cất thi hài và cấm không cho báo thù.
- Nếu con bằng lòng hứa với ta đừng hỏi nữa thì ta có thể nói cho con nghe điều này?

- Được! Văn bối xin nghe lời dạy của tiền bối.
- Theo ta đoán thì lúc sinh tiền sư thúc con mới biết là mình làm điều quấy và đâm ra hối hận.

Hoàng Thượng Chí quá nóng lòng, quên mất lời hứa ban nãy nên hỏi:

- Sư thúc văn bối làm điều gì sai mà ân hận không kịp?

Thất Hôn Nhân tím mặt nạt:

- Người quên lời hứa rồi sao?

Hoàng Thượng Chí thấy bà ta tức giận, và cố giấu không muốn nói ra, nên chàng nín lặng, đứng trân trân nhìn con gà gổ. Chàng trách:

- Lúc đó tiền bối đã biết hết mọi việc sao không ngăn cản, để xảy ra cơ sự như vậy.

Thất Hôn Nhân mặt buồn rười rượi, nói:

- Ta đâu có ngờ sự việc xảy ra như vậy. Nếu ta biết trước thì sư thúc con đâu đến nỗi phải chết oan.

Hoàng Thượng Chí mặt tái nhợt, đầu óc quay cuồng. Những thảm cảnh của gia đình lại chập chờn trước mắt làm cho chàng sờ người ra, không còn hiểu biết phải trái vì cả.

Thất Hôn Nhân nói đến đây, chàng gật đầu đến đó, nhưng kỳ thật chàng không biết gì.

Bỗng Thất Hôn Nhân nói:

- Con! Sau khi báo được thâm thù rồi, con hãy trở về Hoàng Gia Trang sửa sang lại và chôn cất những bộ xương trắng kia cho tử tế.

Hoàng Thượng Chí rầu rĩ đáp:

- Phải! Văn bối cũng có ý định ấy.

- Con không nên ở lại đây lâu! Rời khỏi nơi này càng sớm càng hay! Ta có chuyện cần đi gấp con ở lại đi sau.

- Tiền bối đi ngay bây giờ sao?

- Phải! Nhưng ta còn việc này cần cho con biết.

- Xin tiền bối cứ nói.

- Về việc đính hôn của con và Ngô Tiểu My trên đỉnh Đại Hoan Sơn con cảm thấy thế nào? Con hãy nói thật cho ta biết.

Hoàng Thượng Chí nghe hỏi thầm nghĩ:

- Việc ta đã hứa lỡ rồi, bây giờ có nói gì cũng không được. Hơn nữa Ngô Tiểu My hết lòng yêu ta, tại sao ta lại thay lòng đổi dạ để cho nàng đau khổ.

Nghĩ như thế, chàng đồng dục đáp:

- Việc đó không có gì đáng ngại cả, xin tiền bối đừng quan tâm đến làm chi. Ngô Tiểu My hết dạ yêu con lẽ nào con phụ bạc.

Thất Hồn Nhân nói thêm:

- Ngô Tiểu My là người rất tốt, ta khuyên con đừng thấy trăng quên đèn đấy.

Hoàng Thượng Chí nhoen miệng cười thầm:

- Xin tiền bối an lòng. Một lời văn bối nói ra thì không bao giờ mất đi được.

Thất Hồn Nhân nhún vai bay vút ra ngoài nói vọng lại:

- Con! Hãy thận trọng nhé!

Tiếng nói xa dần và bóng của Thất Hồn Nhân biến mất trong đêm tối.

Bỗng máu trong người Hoàng Thượng Chí chạy rầu rần, mặt đỏ phừng phừng, đôi mắt lóe hào quang chứa đầy sát khí. Chàng từ từ bước đến bên hai bộ xương quỳ xuống khấn:

- Vong hồn của sư thúc và thân phụ còn lai vãng đâu đây, xin phù hộ cho con là Hoàng Thượng Chí tận tay rửa máu gia thù, rồi về đây sống mãi để được phụng thờ cha và chú.

Dứt lời, chàng bái lạy bộ xương tám lạy, rồi rời khỏi Hoàng Gia Trang, nhắm hướng Quỉ Bảo tiến đến.

Bỗng hình bóng Đông Phương Huệ lại chờn vờn trong đầu óc, chàng thầm nghĩ:

- Đông Phương Huệ đối với ta tình sâu nghĩa nặng, dầu vật đổi sao dời nàng cũng không thể nào xa ta được, thế thì ta làm sao nhẫn tâm giết cha nàng cho đành.

Tuy ý chí báo thù cứng như đá, nhưng chàng vẫn là con người có tâm hồn, không thể nào tránh khỏi đau khổ.

Chàng hy vọng Quĩ Bảo Chủ Nhân không phải là người thù đã giết gia đình chàng. Nhưng bao nhiêu ý nghĩ ấy rất mong manh. Chàng lắm bầm:

- Ta không thể vì tình mà bỏ qua thù hận được. Nếu Đông Phương Huệ có trách ta bội bạc, thì khi trả thù xong ta sẽ chết để đền ơn tri ngộ.

Đột nhiên chàng nhớ đến Âu Dương Minh đời thứ nhất của Quĩ Bảo Chủ Nhân ẩn cư trong Tử Vong Cốc là một người thông minh có thể đoán biết được những việc chưa đến. Chàng muốn đến đó nhờ ông ta xem thử cuộc tình duyên của chàng như thế nào, rồi sẽ báo thù không muộn.

Trên đường đi, chàng nghĩ miên mang từ chuyện này đến chuyện khác, làm cho óc chàng quay cuồng không còn phân biệt điều gì phải trái nữa.

Vào giờ thìn ngày hôm ấy, chàng đã đến chỗ Quĩ Bảo Chủ Nhân ẩn cư.

Chàng dừng chân trước Tử Vong Cốc hít vào vài hơi lấy lại sức, rồi đưa mắt nhìn quanh.

- o O o -